

Arrest

nr. 49 392 van 12 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat VAN BROECK, die loco advocaat B. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker doet op 14 december 2009 een verklaring van inschrijving als werknemer te Brussel.

Op 23 februari 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 4 maart 2010 wordt verzoeker ingeschreven te Kortrijk.

Op 31 maart 2010 wordt aan verzoeker een brief betekend waarin hem wordt gevraagd binnen de maand zijn actuele situatie toe te lichten en een reeks bewijzen bij te brengen.

Verzoeker brengt op 1 en 2 april 2010 verschillende bewijzen bij.

Op 12 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, die op 17 juli 2010 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 en art 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van B.B.A. (...) geboren te (...) van Spaanse nationaliteit. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene verkreeg op 15.12.2009 de verklaring van inschrijving als werknemer op basis van een arbeidscontract van de firma (...). De E-kaart werd op 23.02.2010 ambtshalve door de gemeente afgeleverd. Overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980, werd op 29.03.2010, een brief verstuurd naar de gemeente met de instructies betrokkene uit te nodigen en betrokkene te vragen recente bewijsstukken aangaande zijn huidige situatie voor te leggen. De Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde kan controleren of er aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Betrokkene legt na deze uitnodiging (dd. 01.04.2010) een inschrijvingsbewijs van VDAB (dd. 12.03.2010), een interimcontract (Manpower dd. 08.03.2010), een loonfiche voor twee dagen interimarbeid (dd. 08.03.2010 en 09.03.2010), een attest van het ACV voor de sociale dienst van het OCMW (dd. 12.03.2010), een ontvangstbewijs van het OCMW voor steunaanvraag (dd. 24.03.2010) en een inschrijving voor Nederlandse taallessen (RG1 - CVO Hitek vzw dd. 25.03.2010) voor. Aanvullend legde betrokkene (dd. 02.04.2010) een loonfiche voor 1 dag interimarbeid (dd. 29.03.2010), een verklaring van ACV voor aanvraag werkloosheidssteun (dd. 01.04.2010), een Spaanstalig document (E301) m.b.t. werkloosheidssteun in Spanje en twee overschrijvingen via Western Union uit Spanje (dd. 25.02.2010) en Frankrijk (dd. 06.03.2010) voor de bedragen van € 1200 en € 950 (familiale steun). Uit de verklaring van het ACV blijkt dat betrokkene een aanvraag indiende voor werkloosheid vanaf dd. 18.03.2010 (op basis van tewerkstelling in Spanje) en de mogelijkheid heeft, gezien de tewerkstelling in België, een nieuwe code kan aanvragen. De voorgelegde overschrijvingen, via Western Union, doen vermoeden dat betrokkene niet over de nodige bestaansmiddelen beschikte om in zijn onderhoud te voorzien. Op basis van de voorgelegde interimcontracten werd er een controle via de databank van de RSZ (Dimona) uitgevoerd met als doel de effectieve tewerkstelling vast te stellen. Uit deze controle blijkt dat betrokkene slechts 3 dagen gewerkt heeft (8 tot 9 maart 2010 en 29 maart 2010) via Manpower interimkantoor. Verder blijkt uit dit nazicht dat betrokkene nooit als werknemer werd gemeld door de firma (...). Er dient bijgevolg besloten te worden dat de voorgelegde bewijsstukken aangaande de tewerkstelling die geleid hebben tot het bekomen van het verblijfsrecht, niet in overeenstemming waren met de werkelijkheid. Aangezien betrokkene sinds zijn aanvraag slechts 3 dagen tewerkgesteld geweest is in België, dient dit als marginale tewerkstelling beschouwd te worden. Op basis van marginale tewerkstelling kan geen verblijf van meer dan drie maanden worden toegestaan. Gezien de beperkte “officiële” tewerkstelling kan betrokkene, overeenkomstig art. 42bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980, niet als werknemer beschouwd worden. Evenmin kan betrokkene zijn verblijfsrecht behouden als werkzoekende, aangezien uit de aangeleverde bewijsstukken in het dossier niet kan blijken dat betrokkene actief op zoek gaat naar tewerkstelling wat afbreuk doet aan de reële kans op tewerkstelling. Dit blijkt eveneens uit o.a. de inschrijving voor het volgen van Nederlandse taallessen (RG1 - CVO Hitek vzw) en het ontvangstbewijs voor steunaanvraag bij het OCMW. Hieruit kan blijken dat betrokkene zelf evenmin gelooft in zijn reële tewerkstellingskansen. Nergens uit het dossier blijkt dat aan betrokkene een werkloosheidsuitkering werd toegekend. Uit de vaststellingen in het administratief dossier moet besloten worden dat betrokkene het verblijfsrecht op onrechtmatige wijze heeft verkregen door bewust gebruik te maken van valse of misleidende documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest om het verblijfsrecht te verkrijgen. Het recht op verblijf dient dan ook ingetrokken te worden overeenkomstig de artikelen 42bis §1 en 42septies van de wet van 15.12.1980. “

2. Over de ontvankelijkheid

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift het volgende:

“Op basis van art. 40 §4, 1° van de Wet van 15.12.1980 dient verzoeker het verblijfsrecht te worden toegekend, nu hij afdoende bewijst dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.”

Artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), omschrijft de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Overeenkomstig artikel 39, § 2 van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen (beroepen die niet zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen) wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De Raad is dus niet bevoegd om verzoeker een verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen. In zoverre het beroep dit tot voorwerp heeft is het onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het behoorlijk bestuur.

Verzoeker geeft eerst een korte theoretische uiteenzetting aangaande de opgeworpen rechtsregels en beginselen en meent dat deze rechtsregels door de dienst Vreemdelingenzaken *in casu* op grove wijze werden geschonden.

Verzoeker zet zijn argumenten als volgt uiteen:

“Verzoeker haalt volgende argumenten aan:

- De DVZ stelt dat enkel omdat verzoeker niet effectief heeft gewerkt voor de firma C., dat daaruit automatisch zou volgen dat deze arbeidsovereenkomst niet met de werkelijkheid zou overeenstemmen. Dit is onjuist.

Reeds van bij het begin van zijn eerste werkdag bij de firma C. werd verzoeker meegedeeld dat hij toch niet voldeed om als chauffeur (geen kennis van stratenplan Brussel). Er werd verzoeker meteen meegedeeld dat hij niet meer moest komen (zie verklaring stuk 17). Het was geenszins zo dat deze arbeidsovereenkomst enkel maar opgemaakt werd om aan verblijfsdocumenten te geraken. Dit blijkt ook uit het feit dat verzoeker steeds is blijven werk zoeken, en er op een bepaald ogenblik ook gevonden had (zij het voor een korte periode).

- De DVZ stelt dat er slechts sprake is van een marginale tewerkstelling en dat verzoeker daarom geen beroep zou kunnen doen art. 42bis, §2, 3° van de Wet van 15.12.1980.

Volgens art. 42bis, §2, 3° blijft verzoeker ondermeer als werknemer ingeschreven voor een periode van 6 maanden als hij in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos is geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven’. Verzoeker meent dat hij aan beide voorwaarden voldoet. Verzoeker toont aan dat hij onvrijwillig zonder werk is gevallen bij (...). Verzoeker heeft zich op 12.03.2010 ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB (stuk 12).

Nergens in 42bis, §2, 3° staat een minimumvoorwaarde ivm de duur van de tewerkstelling. Door te stellen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor dit artikel omdat er slechts sprake zou zijn van ‘marginale’ tewerkstelling, voegt de DVZ hieraan een voorwaarde toe die wettelijk niet bestaat.

- De DVZ stelt dat verzoeker zijn verblijfsrecht als werkzoekende niet zou kunnen behouden omdat hij zou aangeklopt hebben bij het OCMW voor steun en zelf niet zou geloven in zijn tewerkstellingskansen. Verder gaat de DVZ er verkeerdelijk van uit dat verzoeker geen werkloosheidsuitkering zou ontvangen. Verzoeker bewijst zwart op wit met stukken dat dit verkeerd is en bijgevolg onvoldoende gemotiveerd.

Verzoeker benadrukt vooreerst dat hij in Spanje meer dan 15 jaar heeft gewerkt: verzoeker heeft non stop gewerkt van 15.07.1993 tot 16.12.2008 (zie stukken 7). Het was slechts in december 2008 dat verzoeker zonder werk viel.

Verzoeker vond eind 2009 werk in België, doch dit draaide door fout van de werkgever op een sisser uit (stuk 10+ 17).

Verzoeker is over de volledige lijn te goeder trouw: hij zocht meteen ander werk en kon in maart 2010 tijdelijk aan de slag via Manpower als arbeider (stukken 11). Het is dus geenszins zo dat verzoeker na het bekomen van een verblijfsvergunning bleef stilzitten. De intensieve zoektocht van verzoeker naar werk was echter niet eenvoudig, ondermeer gezien zijn gebrekkige kennis van het Nederlands. Verzoeker schreef zich reeds op 12.03.2010 in bij de VDAB (stuk 12) en vervulde ondertussen met succes een eerste cursus Nederlands (stuk 15). Verzoeker is thans bij heel wat Interimkantoren ingeschreven, en wordt omschreven als een 'heel gemotiveerde kandidaat' (stukken 16). De DVZ slaat de bal volledig mis waar zij stelt dat verzoeker zou aankloppen bij het OCMW voor steun en hij geen werkloosheidsuitkering zou ontvangen.

Niets is minder waar tot 17.03.2010 had verzoeker recht op werkloosheidsuitkeringen in Spanje (zie stuk 7). Na 17.03.2010 ontving verzoeker steeds werkloosheidsuitkeringen in België, en verzoeker ontvangt dit op heden nog steeds (stuk 14).

- Tot slot stelt de DVZ dat verzoeker niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken. Er wordt ondermeer verwezen naar twee stortingen die komen uit Spanje, wat volgens de DVZ zou wijzen op 'familiale steun'. Ook deze bevindingen zijn volledig verkeerd, en verzoeker bewijst het tegendeel. De beweerde 'familiale steun' uit Spanje die zou aantonen dat verzoeker over onvoldoende middelen zou beschikken, is in werkelijkheid enkel maar het doorstorten van de werkloosheidsuitkeringen die verzoeker in januari en februari nog ontving uit Spanje!

Verzoeker is ook helemaal niet behoeftig. Verzoeker is nog steeds eigenaar van een woning in Spanje die hij aankocht op 04.08.1999 (stuk 8). Verzoeker bewijst dat hij nog steeds eigenaar is aan de hand van de aanslag onroerende voorheffing dd. 16.04.2010 voor deze woning (stuk 9). Deze woning staat thans te koop, en werd door een makelaar geschat op een waarde van meer dan 200.000 €!

Verzoeker meent dan ook dat de DVZ geheel ten onrechte en met inbreuk op bovenstaande rechtsregels, het verblijfsrecht van verzoeker heeft beëindigd. Op basis van art. 40, §4, 1° van de Wet van 15.12.1980 dient verzoeker het verblijfsrecht te worden toegekend, nu hij afdoende bewijst dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Ondergeschikt dient het verblijfsrecht te worden behouden op basis van art. 42bis, §2, 3° van de Wet van 15.12.1980, nu verzoeker onvrijwillig werkloos is geworden en zich heeft ingeschreven bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker bekritiseert elk van de opgegeven motieven en geeft telkens aan waarom hij het er niet mee eens is. Hieruit blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling duidelijk gemotiveerd dat een einde wordt gesteld aan verzoekers verblijf nu hij zijn verblijfsrecht op onrechtmatige wijze heeft verkregen door bewust gebruik te maken van valse of misleidende documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest om het verblijfsrecht te verkrijgen, zodat zijn verblijf wordt ingetrokken overeenkomstig de artikelen 42bis, § 1 en 42septies van de Vreemdelingenwet. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoekers middel zal dan ook verder worden onderzocht vanuit een eventuele schending van de rechten van verdediging, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Er moet evenwel worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van

Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de beslissing in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker de kans werd gegeven om zijn actuele situatie toe te lichten en de nodige bewijsstukken bij te brengen. De wettigheid van de bestreden beslissing kan enkel worden beoordeeld in het licht van de documenten die aan verweerder gekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing. Bovendien wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (*cf.* RvS 8 september 2005, nr. 148.666; RvS 11 januari 2006, nr. 153.505).

Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder op 29 maart 2010 de stad Kortrijk heeft opgedragen om aan verzoeker te vragen zijn actuele situatie toe te lichten. Deze brief luidt als volgt:

“Gelieve betrokken uit te nodigen en te vragen welke activiteiten hij heden heeft (werknemer, zelfstandige in België, werknemer/zelfstandige in het buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, e.d.)

Gelieve betrokkene te verzoeken daarvan binnen de maand, na kennisname van deze brief, bewijsstukken voor te leggen. Indien betrokkene nog tewerkgesteld is, dient hij een recent werkgeversattest voor te leggen met vermelding van de uren van tewerkstelling. Indien het interimtewerkstelling betreft dienen ook de laatste loonfiches voorgelegd te worden.

Indien betrokkene werkloos is geworden dient er een attest van de RVA voor te leggen, met vermelding van het bedrag van de werkloosheidsuitkering en op welke basis de werkloosheidsuitkering werd bekomen (duur van tewerkstelling in België). Bovendien dient er dan ook een recent attest van de VDAB voorgelegd te worden.

Gelieve betrokkene te vragen eveneens een recent OCMW-attest voor te leggen, zodat we ons kunnen vergewissen van enige steun dat betrokkene tot op heden in België heeft genoten. Het is de bedoeling dat het attest de bedragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft ontvangen, alsook de reden waarom er een bepaald bedrag is toegekend zodat we kunnen rekening houden met de specifieke omstandigheden waarin betrokkene verkeerd.

Overeenkomstig artikel 42bis §1 kan de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Om na te gaan of betrokkene nog steeds aan voorwaarden voldoet, wordt zij vriendelijk verzocht de gevraagde informatie te verstrekken. Bij gebrek hieraan, riskeert betrokkene het recht op verblijf te verliezen.”

Op 31 maart 2010 heeft verzoeker kennisgenomen van deze brief, daar hij deze ondertekend heeft. Verzoeker heeft op 1 april 2008 de volgende documenten neergelegd:

- Een inschrijvingsfiche van het schooljaar 2009-2010, Nederlands tweede taal RG1.
- Een ontvangstbewijs van een aanvraag van 24 maart 2010 om maatschappelijke integratie van het OCMW Kortrijk.
- Een attest van 12 maart 2010 voor de sociale dienst van het OCMW, waaruit blijkt dat verzoeker vanaf 10 maart 2010 werkloosheidsvergoedingen heeft aangevraagd, maar dat het dossier nog niet door de RVA uitgewerkt is en om deze reden nog geen werkloosheidsvergoeding uitbetaald wordt.
- Een overeenkomst van uitzendarbeid, voor arbeid op 8 en 9 maart 2010, samen met de loonfiche.
- Een attest van de VDAB dat verzoeker sinds 12 maart 2010 ingeschreven is als werkzoekende

Op 2 april 2010 heeft verzoeker de volgende documenten neergelegd:

- een formulier E301, in het spaans betreffende “prestacion desempleo” van 13 december 2008 tot 17 maart 2010.
- Een overeenkomst van uitzendarbeid, voor arbeid op 29 maart 2010.

- Een attest van het ACV van 1 april 2010, dat het volgende vermeldt: *“ondergetekende, bediende van het ACV-Dienstencentrum, verklaart dat B.B.A. (...) met RR (...) een aanvraag heeft in gediend voor werkloosheid vanaf 18/3/2010 van uitvoer van rechten vanuit Spanje; Dit dossier is ondertussen bij de RVA uitgewerkt. Ondertussen heeft betrokkene ook reeds hier gewerkt waardoor een nieuwe code kan aangevraagd worden.”*
- Een bewijs van storting met Western Union vanuit Spanje ten bedrage van 1200 euro met de vermelding “family assistance”.
- Een bewijs van storting met Western Union vanuit Frankrijk ten bedrage van 950 euro met de vermelding “family assistance”.

Tevens heeft verweerder de Dimona databank geverifieerd. Hieruit bleek dat verzoeker nooit als werknemer werd gemeld bij de firma “C.I.”, terwijl hij zijn verblijf verkreeg op grond van een arbeidscontract met de firma “C.I.”. De drie dagen uitzendarbeid via Manpower staan wel geregistreerd.

Op 12 juli 2010 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besloten tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder hierbij elk van de door verzoeker bijgebrachte documenten in overweging heeft genomen. Verweerder is na een uitgebreide motivering tot de conclusie gekomen dat verzoeker het verblijfsrecht op onrechtmatige wijze heeft verkregen door bewust gebruik te maken van valse of misleidende documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest om het verblijfsrecht te verkrijgen.

De Raad stelt vast dat verzoeker enerzijds documenten neerlegde waarmee hij wenste aan te tonen dat hij werkloosheidssteun ontving op grond van arbeid in Spanje en dat hij deze zou hebben ontvangen tot 17 maart 2010. Tevens legt verzoeker een document neer van het ACV waaruit blijkt dat hij een aanvraag voor werkloosheid indiende vanaf 18 maart 2010 op basis van tewerkstelling in Spanje. Tegelijkertijd is verzoeker de mening toegedaan dat zijn arbeidscontract van één jaar dat inging op 15 december 2009, op grond waarvan hij zijn verblijfsrecht kreeg, wel degelijk als een echt arbeidscontract dient te worden beschouwd, maar dat hij na 1 dag reeds onvrijwillig werkloos werd. Niet enkel verklaarde verzoeker op het zelfde ogenblik werkloosheidsuitkering uit Spanje te ontvangen, ook uit de Dimona databank blijkt dat verzoeker nooit werd aangemeld als werknemer van deze firma, ook niet voor één dag. Verzoeker bracht voor de bestreden beslissing ook geen bewijzen bij dat hij onvrijwillig werkloos werd en dat het contract minstens 1 dag werd uitgevoerd. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van verweerder om te concluderen dat *“de voorgelegde bewijsstukken aangaande de tewerkstelling die geleid hebben tot het bekomen van het verblijfsrecht, niet in overeenstemming waren met de werkelijkheid.”* Verweerder stelt terecht vast dat verzoeker niet aantoonde effectief tewerk gesteld te zijn op grond van dit contract, noch dat hij onvrijwillig werkloos werd na 1 dag en op grond hiervan een werkloosheidsuitkering bekwam. Het betreft het determinerende motief van de bestreden beslissing en dit wordt niet weerlegd door verzoeker. Het bewijsstuk 17 dat verzoeker bijbrengt waaruit zou moeten blijken dat hij na 1 dag werkloos werd, wordt voor het eerst ingediend bij het inleidend verzoekschrift, zodat verweerder er geen kennis van had op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verzoeker meent ook dat hij steeds werk is blijven zoeken, doch zijn inschrijvingsbewijs bij de VDAB dateert pas van 12 maart 2010 terwijl hij in december 2009 reeds werkloos zou zijn geworden. Hij bracht verder geen enkel bewijs bij van de inspanningen die hij leverde om werk te vinden.

Overigens stelt de Raad vast dat verweerder tevens is nagegaan of verzoeker niet valt onder één van de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;”

De Raad stelt vast dat verweerder aangaande het oorspronkelijke arbeidscontract concludeerde dat verzoeker niet heeft aangetoond effectief tewerkgesteld te zijn en dat dit wordt bevestigd door de gegevens van de Dimona databank. Uit bovenstaande bespreking is reeds gebleken dat verzoeker er niet in slaagt deze motieven te weerleggen. Verweerder heeft vervolgens de interimcontracten die werden voorgelegd door verzoeker onder de loep genomen. Verweerder stelde evenwel vast dat verzoeker in totaal slechts drie dagen heeft gewerkt, zodat er slechts sprake is van een marginale tewerkstelling en verzoeker op grond van deze marginale tewerkstelling niet als werknemer kan worden

beschouwd. Verweerder merkt in zijn nota terecht op dat verzoeker reeds op 15 december 2009 in het bezit was van een verblijfsrecht als werknemer en dat hij in de periode van zeven maanden, tot aan de bestreden beslissing slechts drie dagen heeft gewerkt in interimverband. Verzoeker betwist niet dat hij slechts drie dagen werkte. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk te motiveren dat verzoeker op basis van deze tewerkstelling niet als werknemer beschouwd kan worden. Verzoeker meent dat hij onvrijwillig zonder werk is gevallen bij de firma "C.I." en op 12 maart 2010 werd ingeschreven als werkzoekende en dus voldoet aan de voorwaarden van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit bovenstaande is reeds afdoende gebleken dat verzoeker niet aantoont dat zijn arbeidscontract bij de firma "C.I." tot een effectieve tewerkstelling leidde en geen misleidende informatie betrof. Verzoeker gaf ook aan slechts één dag tewerkgesteld te zijn geweest, aldus op 15 december 2009 terwijl uit verzoekers attest van werkzoekende bij de VDAB blijkt dat hij pas op 12 maart 2010 werd ingeschreven. Verweerder oordeelde dan ook terecht dat "uit de aangeleverde bewijsstukken in het dossier niet kan blijken dat betrokkene actief op zoek gaat naar tewerkstelling wat afbreuk doet aan de reële kans op tewerkstelling". De voorwaarden van artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet betreffen cumulatieve voorwaarden zodat dit reeds volstaat om te concluderen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden.

Verweerder concludeerde eveneens terecht dat verzoeker niet aantoonde werkloosheidssteun te hebben ontvangen. Verzoeker wijst op zijn werkloosheidssteun vanuit Spanje tot 17 maart 2010 en het feit dat hij nadien steeds werkloosheidsuitkeringen ontving vanuit België. De werkloosheidsuitkering vanuit Spanje toont hij aan met een aantal Spaanse documenten en hij meent dat de twee stortingen komende van Spanje geen familiale steun betreffen, maar de (door)storting van zijn uitkering.

De Raad stelt vast dat verweerder aan verzoeker expliciet heeft gevraagd om *"Indien betrokkene werkloos is geworden dient er een attest van de RVA voor te leggen, met vermelding van het bedrag van de werkloosheidsuitkering en op welke basis de werkloosheidsuitkering werd bekomen (duur van tewerkstelling in België)."*

De Raad stelt vast dat verzoeker geenszins een document van de RVA heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij werkloosheidssteun ontving en op welke basis deze werd bekomen. De Raad stelt vast dat het ook niet kennelijk onredelijk was van verweerder om geen rekening te houden met de werkloosheidssteun die verzoeker zou hebben ontvangen vanuit Spanje. Vooreerst betreft het een Spaans document zonder een vertaling naar één van de drie landstalen. Tevens geeft verzoeker aan dat deze steun reeds op 17 maart 2010 werd stopgezet, aldus vier maanden voor de bestreden beslissing. Daarenboven blijkt duidelijk dat de overschrijvingen door verweerder terecht als familiale steun werden gekwalificeerd, nu uit het administratief dossier blijkt dat het verschillende bedragen betreffen, deze één keer uit Spanje en één keer uit Frankrijk afkomstig zijn en beiden als expliciete vermelding "family assistance" opgeven. Aangaande de steun uit België die vanaf 18 maart 2010 zou zijn toegekend werden enkel attesten neergelegd waaruit blijkt dat de steun werd aangevraagd, doch blijkt niet dat deze ook effectief werd toegekend. Het betreffen geenszins documenten van de RVA zoals expliciet werd gevraagd. Verzoeker wijst op documenten 13 en 14 waaruit blijkt dat hij werkloosheidssteun ontving vanaf 30 maart 2010. De Raad stelt vast dat verzoeker deze documenten voor het eerst bij zijn inleidend verzoekschrift voorlegt. Document 13 geeft evenwel aan dat het ACV kennis had van de beslissing van het werkloosheidsbureau van de RVA op 19 april 2010. De eerste overschrijving werd volgens document 14 op 13 april 2010 uitgevoerd. Verzoeker had tot 29 april 2010 de tijd om documenten over te maken. De bestreden beslissing werd pas op 12 juli 2010 genomen. Het is dan ook onzorgvuldig van verzoeker om deze documenten niet eerder neer te leggen, wetende dat deze bewijzen expliciet werden gevraagd. Het kan verweerder dan ook niet ten kwade worden geduid er geen rekening mee te hebben gehouden nu hij er geen kennis van had. Verzoeker heeft wel degelijk een document bijgebracht waaruit blijkt dat hij OCMW steun heeft aangevraagd, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken "de bal mis slaat".

Gelet op de documenten die door verzoeker werden neergelegd voor de bestreden beslissing en waar verweerder kennis van had, is het niet kennelijk onredelijk te concluderen dat verzoeker niet heeft aangetoond werkloosheidssteun te hebben ontvangen. De Raad wijst er nogmaals op dat de voorwaarden cumulatief zijn en dat verweerder eveneens terecht motiveerde dat verzoeker geen bewijsstukken aanbracht waaruit blijkt dat hij actief op zoek gaat naar werkstelling, wat afbreuk doet aan de reële kans op tewerkstelling.

Waar verzoeker tenslotte de mening is toegedaan dat hij helemaal niet behoeftig is, nu hij eigenaar is van een woning in Spanje, wat hij bewijst aan de hand van de aanslag van onroerende voorheffing en de aankoopakte, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker dit voor het eerst aanhaalt in zijn inleidend verzoekschrift zodat verweerder er geen rekening mee kon houden.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker voldoende de mogelijkheid heeft gekregen om zijn actuele situatie toe te lichten en de nodige documenten bij te brengen. Tevens blijkt dat verzoeker hier gebruik van heeft gemaakt en dat verweerder met alle aangebrachte documenten rekening heeft gehouden. Verweerder heeft evenwel op zorgvuldige en redelijke wijze vastgesteld dat verzoeker in de eerste plaats zijn verblijf heeft verkregen op grond van misleidende informatie, nu blijkt dat er geen effectieve tewerkstelling volgde op het neergelegde arbeidscontract en verzoeker nooit tewerkgesteld werd bij de firma "C.I.". Tevens heeft verweerder op redelijke wijze geconcludeerd dat verzoeker ook niet als werknemer kan worden beschouwd op grond van de drie dagen tewerkstelling, die als een marginale tewerkstelling dient te worden beschouwd en dat verzoeker evenmin heeft aangetoond te vallen onder de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42bis, § 3° van de Vreemdelingenwet, nu hij noch heeft aangetoond onvrijwillig werkloos te zijn geworden noch werkzoekende te zijn en een werkloosheidsuitkering te ontvangen. Ten overvloede stelt de Raad nog vast dat de periode van zes maanden waarin het statuut van werknemer wordt behouden na het onvrijwillig werkloos worden, zijn verstreken. Een schending van de rechten van verdediging, de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN